

en Justitiarius og 9 andre Tilforordnede — for Fremtiden kommer til at bestaa af en Justitiarius og 10 andre Tilforordnede, samt at Antallet af Rettens Afdelinger forhøjes fra 8 til 9, hver med sin særskilte Dommer, Protokolfører og edsvorne Retssvidne. — Til Oplysning om, i hvilken Grad Forretningernes Mængde er voget ved Kriminal- og Politiretten, har Retten tilstillet Justitsministeriet en Oversigt (Bilag 1) over Antallet af Sager og Domme ved Kriminal- og Politiretten i Aarene 1845—1878, hvilken Oversigt Retten til nærmere Forstaaelse og Belysning af det i samme indeholdte Materiale har ledsaget med følgende Bemærkninger:

„Efter denne Oversigt var i Lidsrummet fra 1ste Juli 1845 til 1ste Juli 1863, da de offentlige Politiretter oprettedes, Antallet af de Sager, der behandlede ved Rettens daværende 5 Kriminalkamre, lidt efter lidt voget op — naar undtages Aaret 1862, da det eneblaende var forholdsviis meget stort — til 1512 i eet Aar. Efter Aaret 1863, da de 5 Kriminalkamre indskrænkedes til 4, under Hensyn til, at de under disse Kamre tidligere behandlede Politifager nu overførtes til de offentlige Politiretter, sank som Følge af denne Forandring Sagerens Antal ved Kriminalkamrene ikke lidet i det nærmest følgende Par Aar, men, samtidig med at Straffeloven af 10de Februar 1866 — der ved sine mildere Straffe har medført en betydelig Stigning i Antallet af gjentagne Forbrydelser af de samme Personer — blev gjældende, og efter den Tid steg Antallet paa ny, saa at man allerede i 1869 maatte gjenoprette et 5te Kriminalkammer, og denne Stigning er, med en aldeles forbigaaende Afbrydelse i 1871 og 1872, senere stærkt tiltagen, saa at Sagerne i forrige Aar udgjorde 1897 og i de sidste 5 Aar gennemsnitlig have udgjort om Aaret 1728, hvorved endda maa bemærkes, at Sagerne i denne Periode for Størstedelen have været af den Slags, der kræve mere Arbejde, end de til de offentlige Politiretter overgaaende Sager, der før 1863 hørte under Kriminalkamrene“.

„Antallet af de i Retten affagte Domme i kriminelle Sager, der selvsølgelig ikke staar i noget bestemt Forhold til selve Sagerens Mængde, var i Perioden til Aaret 1866 ikke saa forskjelligt i de enkelte Aar, at det kan have nogen Interesse i det foreliggende Tilfælde, men, medens deres Antal i den nævnte Periode i alt Fald gennemgaaende ikke naaede høiere end til omtrent 500, hvoraf høist 246 Domme i Aktionsfager, steg Antallet af Dommene derimod i den paafølgende Tid forholdsviis endnu i stærkere end Antallet af Sagerne ved Kriminalkamrene, saaledes at de i forrige Aar beløb sig til 843, hvoraf 419 i Aktionsfager, og i de sidst forløbne 5 Aar gennemsnitlig have udgjort om Aaret omtrent 784, hvoraf omtrent 370 i Aktionsfager.“

„De til Overholdelsen af § 85 i Danmarks

Riges Grundlov af 5te Juni 1849 (§ 80 i den gennemførte Grundlov) indførte saakaldte „Grundlovsfager“, der medførte en Forøgelse af det Arbejde, som Retten havde at udføre efter Forordningen af 28de Februar 1845, ere ogsaa bestandig stegne i Antal, og, medens dette i 1863 var 627, var det i forrige Aar 1404, og har i de sidste 5 Aar gennemsnitlig aarlig udgjort 1186.“

„Ved den offentlige Politiret behandlede i Aarene 1864—69 i 2 Afdelinger gennemsnitlig i Alt 2254 Sager om Aaret, hvoraf kun i Gennemsnit 237 afgjordes ved Dom, og da det viste sig, at et saadant Antal Sager lod sig behandle ved een Afdeling, men at derimod et 5te Kriminalkammer ikke længere kunde undværes, blev, som ovenfor nævnt, et saadant, i Genhold til den i § 1 i Loven af 11te Februar 1863 indeholdte Bemyndigelse, paa ny oprettet, og den ene Afdeling for offentlige Politifagers Behandling samtidig nedlagt. Efterat Politivedtagten for Kjøbenhavn af 18de Januar 1869 var traadt i Kraft, og da derhos flere og flere Love efterhaanden emanerede, hvori offentlig Politiretsbehandling blev paabuden, vogede Sagerens Mængde i den offentlige Politiret saaledes, at de i forrige Aar naaede op til 5140 (ca. 1000 flere end i 1877 og over 2000 flere end i 1874) hvoraf 438 afgjordes ved Dom.“

„I Rettens 2 Civilkamre astog nu vel samtidig Forretningerne ikke lidet, men den Beparelse i Arbeidskraft, som derved indvandt, havde der mere og mere fuld Brug for under Boteringen for at kunne undgaa en Overbeholdelse af Dommene i Kriminalkamrene, og den har derhos i den seneste Tid været et sidste Nødanker for Retten derved, at en Del af Fødsfoteringen i Aktionsfagerne, der ikke længere kunde bestrides af een Assessor, fra 1ste Oktober f. A. til Stadighed blev overdragen til Dommene i Civilkamrene.“

Med Hensyn til de Grunde, der have fremkaldt denne betydelige Forøgelse af Sagerens Antal, fremhæver Retten — foruden den Nedsættelse, Lovgivning efter det oven anførte i saa Henseende har haft — at den væsentlig maa anses at have sin Rod dels i forskjellige Samfundsforholds vedblivende Udvikling, dels, og det først og fremmest, i Kjøbenhavns Jurisdiktions og Omegns steds værende Folkemængde. I sidstnævnte Henseende henvises til, at Antallet af Indbyggere i Kjøbenhavns Jurisdiktion, der efter Folketællingerne udgjorde den 1ste Februar 1845: 126,787 og den 1ste Februar 1860: 155,143, den 1ste Februar 1870 beløb sig til 181,291 og — efter Kjøbenhavns Magistrats Beregning — den 1ste Januar 1878 til 220,000, samt at Antallet af Mennesker i Kjøbenhavn, Frederiksberg, Uterslev og Sundbyerne paa Amager, der i Begyndelsen af Aaret 1845 kun kunde anslaaes til omtrent 130,000, nu maa beregnes til mindst 255,000. I Forbindelse hermed fremhæver